

IVONA JURIĆ

ZATVORENI SCENARIJ

Predmeti su naši orientiri u stvarnosti, ono za što se naša svijest i percepcija hvataju kako bismo se snalazili u svijetu koji nas okružuje. Slike Ivone Jurić do sada su prikazivale neke naoko nevažne kutke tog svijeta s različitim predmetima – napuštenu terasu s kišobranom, prozor, kantu za smeće, kut nekog ureda zgrade javne uprave. U tom naizgled nasumičnom odabiru scena postoji jedno sidrište, a to je svijest autorice. Ona je manifestirana između ostalog i u specifičnom slikarskom rukopisu zbog kojega je stvarnost prikazana na njezinim slikama imala istovremenu čvrstoću i titavost, dojam trajnosti i privremenosti, taj gorkoslatki okus afirmacije čovjekova postojanja. Dok razmišljam o tim slikama nemoguće mi je izbjegći asocijacije na tjeskobnu, ali i humanistički orientiranu filozofiju egzistencije koja negira neki viši smisao postojanja (posebno na promišljanja Sartreova protagonista Mučnine, potaknuta razmatranjem korijena drveta).

Svaka je dosadašnja Ivonina slika (a zapravo, nije li to i svako dublje promišljeno slikarsko ostvarenje) bila trag svih priča koje umjetnica sama sebi priča. A priče koje sami sebi pričamo zovu se i svijest. Na neki način, to je zatvoreni scenarij (ili, drugim riječima, „čudnovata petlja“, kako je ljudsku svijest nazvao filozof i znanstvenik Douglas Hofstadter), što je i naslov ovog ciklusa. Na Ivoninim su prizorima gotovo beziznimno prisutne biljke – bilo u teglama, bilo kao prostranstva pokošenih njiva ili kao divljina u kojoj vegetacija buja nekontrolirano, slijedeći samo svoje unutarnje zakone. Sve su te slike pogodne za različite narativne interpretacije i učitavanja različitih smislova. Ali, priroda ne poznae smisla. Zakon rasta i bujanja jedni je razlog postojanja svekolike flore i to je još jedan snažan egzistencijalistički naglasak radova Ivone Jurić. Sve naprsto postoji, pa tako i mi. Svi smislovi koje dajemo svom životu samo su bajke ili, ako hoćete, laži kojih se držimo i koje nas štite od devastirajućeg osjećaja praznine. Na novijim crtežima i akvarelima Ivone Jurić biljke često dominiraju u potpunosti. One su progutale svoj kontekst. Zakon njihova rasta postao je zakon kompozicije

ovih ostvarenja. One su živi, mesnati, šareni, vitalistički ornament, sveprožimajući život koji se širi. Ipak, ne bih rekao da se ovdje izražava euforija rasta i energije u vječno veseloj afirmaciji sebe. Jer život kao takav ne poznae ni veselje ni tugu. To je princip koji radi to što radi jer drugo ne može. Unatoč tome, ostaje sposobnost upravo naše svijesti (te bajke od koje sve započinje) da u tom principu pronađe smisao i ljepotu. Ivona Jurić zaista sjajno uspijeva pokazati dva pogleda na stvarnost – distancirano bilježenje njezinih zakonitosti i vješto isticanje privlačnosti svih boja i oblika botaničke raznovrsnosti. Posebno je zanimljivo da, unatoč toj načelnoj neoduševljenosti različitim biljnim formama, tom posve neromantičnom pogledu na ljudsku prirodu, umjetnica ne bježi od mogućnosti naše percepcije ljepote. Naime, nije grijeh u besmislu pronaći ljepotu. U tome možemo uočiti i blagotvorno nevezivanje za fenomene stvarnosti kao i odbacivanje defetizma i pesimizma.

Poput života biljaka koji ispunjava ove formate, postojanje svega (živoga i neživoga) naprsto je činjenica bez dodanog smisla. Na nama je da iz nje izvučemo mrvice onoga što nam život čini podnošljivim i ugodnim. I to je isto, kako kaže ova slikarica, scenarij koji sami sebi gradimo. Možemo biti svjesni njegove gradnje, kao i nemogućnosti izlaska iz njega. Opet, ne treba niti neoprezno tvrditi da smo posve slobodni u toj gradnji (niti bih se usudio sada dotaknuti pitanje slobode), ali već sama spoznaja da smo neprestano u njemu omogućava da intenzivnije proživimo njegove pozitivne i da neozbiljnije shvatimo njegove negativne trenutke. Ono što Ivona Jurić nudi je senzibilno i suzdržano sudjelovanje u svijetu, a njezine slike, akvareli i crteži otisci su takve prisutnosti i poziv gledatelju na takvu prisutnost. Ako ih na taj način shvatimo, onda su komadići stvarnosti na njima dijelovi nas samih koje možemo prepoznati, s njima sjediniti svoje postojanje, te ga time malčice uljepšati.

Feđa Gavrilović

IVONA JURIĆ

ZATVORENI SCENARIJ

20/09/2021-30/09/2021

Galerija Šira

IVONA JURIĆ

Ivana Jurić rođena je 1987. godine u Zagrebu. Godine 2005. završila je Školu primijenjene umjetnosti i dizajna. Diplomirala je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, 2010. godine u klasi profesora Duje Jurića. Tijekom studija boravila je tri mjeseca u Brnu, Češka. Godine 2014. ostvarila je rezidencijalni boravak Cite Internationale des Arts u Parizu, 2015.g. Air Kaunas u Litvi, a 2016. CEEC u Kini. Dobitnica je nagrada Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu za izuzetan uspjeh tijekom studija i za vrijeme izrade diplomskog rada. Dobitnica je Nagrade Hrvatskog društva likovnih umjetnika za mladog umjetnika 2013.g, Velike otkupne nagrade 7. hrvatskog triennala akvarela 2016. godine i Otkupne nagrade Kabineta grafike HAZU 2018.g. Članica je Hrvatskog društva likovnih umjetnika (HDLU). Sudjelovala je na brojnim skupnim i samostalnim izložbama. Živi i radi u Zagrebu.

galerija
ŠIRA

Preradovićeva 13
HR - 10 000 Zagreb
pon-pet: 9-16 h, 18-20 h
sub: 11-16 h

Izložba je financirana sredstvima Ministarstva kulture RH i Gradske uprave za kulturu Grada Zagreba.

NAKLADNIK Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti, Ilica 85, Zagreb, www.alu.unizg.hr • ZA NAKLADNIKA Izv.prof.art. Tomislav Buntak, dekan ALU • VODITELJICA GALERIJE Korana Littvay, mag.hist. art. • PRIJEVOD Kristina Šlipetić • GRAFIČKO OBLIKOVANJE Nikolina Žabčić • TISAK ARS Kopija d.o.o. • NAKLADA 50 kom • www.shira.alu.hr • www.facebook.com/GalerijaShira

Sveučilište u Zagrebu
Akademija likovnih umjetnosti
University of Zagreb
Academy of Fine Arts

